

Από το **1933** ο Ελληνικός Ορειβατικός Σύνδεσμος (Ε.Ο.Σ.) Αθηνών ανέλαβε την πρωτοβουλία της ανέγερσης καταφυγίου επί της Πάρνηθας. Για το σκοπό αυτό αγόρασε το **1936** από το Υπουργείο Γεωργίας, μέσα στον Εθνικό Δρυμό Πάρνηθας, οικόπεδο ενός στρέμματος στη θέση Λάκα Μπάφι, το οποίο πλήρωσε και απέκτησε τίτλους. Τον Απρίλη του **1937** έγινε η κατάθεση του θεμελίου λίθου του καταφυγίου. Το πρώτο μέρος ολοκληρώθηκε το φθινόπωρο του 1939 με χρήματα που συγκεντρώθηκαν με έρανο κυρίως από τα μέλη του Ορειβατικού, αλλά και άλλων αδελφών σωματείων. Η προσωπική εργασία, που αφιλοκερδώς προσφέρθηκε πρόθυμα από τα μέλη του Ορειβατικού, ήταν μεγάλη.

Αργότερα, κατά το μεγαλύτερο διάστημα της Γερμανικής κατοχής το καταφύγιο είχε καταληφθεί από τους Γερμανούς, οι οποίοι δεν επέτρεπαν στα μέλη του Ορειβατικού να πλησιάσουν. Οι Γερμανοί έκαναν μερικές προσθήκες και επιδιορθώσεις στο κτίριο. Έπειτα μετά τον πόλεμο, το **1946**, παραχωρήθηκε από την ΟΥΝΡΑ μία ηλεκτρογεννήτρια στο καταφύγιο λύνοντας έτσι το μεγάλο πρόβλημα ηλεκτροφωτισμού του καταφυγίου. Το **1948**, με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Πάρνηθα, απαγορεύτηκαν οι αναβάσεις στην Πάρνηθα και ο Ορειβατικός διατάχθηκε να απομακρύνει και τον φύλακα του καταφυγίου. Το **1949** αρχίζει ο Γολγοθάς για την εξεύρεση χρημάτων για τις μεγάλες επισκευές που χρειαζόταν το καταφύγιο. Το **1951**, το «Εθνικό Ίδρυμα» έρχεται αρωγός στην προσπάθεια του Ε.Ο.Σ. Αθηνών για την επισκευή και αποκατάσταση του κτιρίου το οποίο βρίσκεται σε απελπιστική κατάσταση μετά την αποχώρηση του στρατού. Κατόπιν, το **1952**, η εταιρεία «Λαναρά» προμηθεύει το καταφύγιο με δωρεάν κουβέρτες, και το **1953** η εταιρεία «Παπαστράτος» χορηγεί στον Ε.Ο.Σ. Αθηνών το ποσό των δέκα εκατομμυρίων για την επισκευή του. Ο (τότε) Διάδοχος Παύλος, δωρίζει όλη την επίπλωση του καταφυγίου από την οποία σώζονται μέχρι σήμερα τα τραπέζια και οι πάγκοι. Αργότερα, το **1959**, ο Ελληνικός Οργανισμός Τουρισμού, χορηγεί στον Ε.Ο.Σ. Αθηνών με το, πραγματικά πρωτάκουστο τότε, ποσό των 100.000 δρχ. Τα μέλη συγκινούνται με αυτή τη χειρονομία και μαζεύουν με έρανο άλλες 50.000 δρχ.

Στις 11 Νοεμβρίου το **1964**, ο Ε.Ο.Σ. Αθηνών δεξιώθηκε στο καταφύγιο Μπάφι τον Υφυπουργό Γεωργίας κ Μάλλιακα ο οποίος υποσχέθηκε ότι θα συμβάλλει στη δημιουργία ορεινού βοτανικού κήπου στο Μπάφι όπου θα συγκεντρωθούν σπάνια φυτά της Πάρνηθας. Αργότερα, στις 20 Δεκεμβρίου του ίδιου χρόνου, ο Διοικητής της Αγροτικής Τραπέζης, καθηγητή Αδαμάντιος Πεπελάσης, επισκέφθηκε το καταφύγιο Μπάφι και υποσχέθηκε και αυτός ότι θα βοηθήσει θετικά για τη δημιουργία ορεινού βοτανικού κήπου ο οποίος θα αποτελέσει ένα αξιόλογο επιστημονικό επίτευγμα. Κάτι που, προς τιμήν του, έκανε.

Το **1966**, ο Ελληνικός Οργανισμός Τουρισμού θα επιχορηγήσει ξανά με 100.000 δρχ., τις εργασίες για το καταφύγιο της Πάρνηθας. Τα επόμενα χρόνια, το καταφύγιο το φρόντιζε και το διαχειριζόταν ένας φύλακας μέχρι το **1983**. Κατόπιν, τη διαχείριση την ανέλαβε ένα μέλος του Ε.Ο.Σ. Αθηνών προσφέροντας ένα μίσθωμα 80.000 δρχ. το χρόνο.

Το **1989**, για πρώτη φορά στην ιστορία του Ορειβατικού, διενεργείται διαγωνισμός ο οποίος πετυχαίνει το μίσθωμα των 920.000 δρχ. Από τότε, πραγματικά το καταφύγιο παίρνει νέα όψη. Είναι καθαρό, γίνονται πολλές μικροεπιδιορθώσεις και συντηρήσεις και γενικά ευπρεπίζεται σημαντικά. Η μίσθωση του καταφυγίου συνεχίζεται μέχρι το **1996**. Τότε ο Ε.Ο.Σ. Αθηνών

αναλαμβάνει την αυτεπιστασία του καταφυγίου. Τελικά το **2001**, ο Ελληνικός Οργανισμός Τουρισμού ανέλαβε την ανακαίνιση του καταφυγίου η οποία ολοκληρώθηκε στις αρχές του 2002. Από το Σεπτέμβριο του **2003** ο Ε.Ο.Σ. Αθηνών σε συνεργασία με το Υπουργείο Παιδείας διαθέτει το καταφύγιο του για την οργάνωση πεζοπορικών εκδρομών σε όλα τα σχολεία της Αττικής. Μέσα από μια σειρά διαλέξεων προβολών και διαφανειών, τα οποία πραγματοποιούνται πλέον στη μεγάλη αίθουσα «Πυρήνας» του καταφυγίου από εξειδικευμένα στελέχη, τα παιδιά ενημερώνονται για τη χλωρίδα και την πανίδα της Πάρνηθας αλλά και για τα αθλήματα και τις δραστηριότητες στην ορεινή φύση.

Αξίζει να σημειωθεί κλείνοντας την ιστορική αναδρομή του καταφυγίου, αναφορά στο όμορφο ποίημα «η προσευχή του δάσους» της Μαρίας Μπότση. Το ποίημα αυτό το χάραξε ο Κώστας Ελευθερουδάκης, γύρω στα 1910, πάνω σε μία μαρμάρινη πλάκα την οποία τοποθέτησε πάνω σε μία στήλη μπροστά από το Σανατόριο της Πάρνηθας. Πολύ αργότερα όταν το Σανατόριο έκλεισε, μετέφερε ο ίδιος την πλάκα και την τοποθέτησε στον τοίχο του καταφυγίου η οποία βρίσκεται μέχρι σήμερα.

Αμέσως μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες τον Αύγουστο του **2004**, ένας νέος άνθρωπος με όραμα και αστείρευτη αγάπη για την Πάρνηθα, ο Στέφανος Σιδηρόπουλος, μέλος του Ε.Ο.Σ. Αθηνών και ξεναγός εθνικών δρυμών, αναλαμβάνει τη διαχείριση του καταφυγίου. Έκτοτε μένει μόνιμα στο καταφύγιο προσπαθώντας, μαζί με την ομάδα του, να μεταφέρει τις γνώσεις και την αγάπη του για το βουνό σε παιδιά αλλά και ενήλικες που θέλουν να ξεφύγουν για λίγο από την πόλη και να χαρούν τις ομορφιές της φύσης.

Το 2006 με έξοδα της διαχείρισης ανακαινίζονται και καλλωπίζονται οι εξωτερικοί χώροι του καταφυγίου και τα δωμάτια.

Η φωτιά του δρυμού το **2007**, άφησε πίσω της μεγάλη καταστροφή με άμεση επιρροή στις μεταγενέστερες γενιές της πόλης κυρίως. Πέρα από το μεγάλο πόνο που βιώσαμε, η καταστροφή δε μας πτόησε, αντίθετα μας έδωσε δύναμη, ελπίδα και ακόμα περισσότερη αγάπη για το βουνό. Στις αρχές του **2009** ξεσπά μεγάλη πυρκαγιά στο καταφύγιο καταστρέφοντας ολοσχερώς τη στέγη και όλα τα δωμάτια χωρητικότητας 80 κλινών, εκτός από ένα δωμάτιο με 20 κλίνες που πρόλαβε να μη καεί τελείως.

Χρειάστηκαν 7 χρόνια για να αποκατασταθεί το καταφύγιο από την φωτιά. Τα μισά χρήματά προέρχονται από την ασφάλεια του Ε.Ο.Σ. Αθηνών και τα υπόλοιπα από τα έσοδα που προήλθαν από τους επισκέπτες του καταφυγίου.